

Olen jo pitkään kirjoitellut fantasiaromaania ja liuskojakin on kertynyt jo yli 150. loppu häämöttää jossakin kuukausien päässä, mutta kaipailisin ehkä jotakin rakentavaa kritiikkiä tekstistäni, joten päätin postata tänne pienen näytteen tekeleestäni :) Southerian kuningas Lucius Loiste katseli tyynesti komentosillalta poikansa Odicanin kanssa heidän edessään avautuvaa helvettiä. Aluksi Lucius oli ollut kuin ällikällä lyöty tajutessaan lähes koko Northerian armeijan purjehtivan hänen armeijaansa vastaan, sillä vihollisen ei todellakaan olisi pitänyt olla tietoinen hänen hyökkäyksestään. Hänen käsityksensä mukaan koko Northeria olisi ollut aivan sekaisin kuninkaansa sekä kruununperijä- prinssinsä äkillisestä menetyksestä. Joku oli siis pettänyt hänet ja hän myös tiesi kuka se joku oli. Se typerä Northerian ylipappi menettäisi päänsä välittömästi kun Lucius saisi hänet käsiinsä, vaikka hänen oma luotettava kardinaali Vidaar olikin papin lojaaliutta Loisteen huoneelle ja Luciukselle vannonut. Nyt hän ei kuitenkaan ehtinyt ajatella asiaa sen kummemmin, sillä taistelu oli jo käynnissä, ja se olisi voitettava, muuten koko Southeria romahtaisi ja vieläpä hänen valtakaudellaan. Taistelu oli alkanut erittäin lupaavasti, kun hänen ketterät kärkilaivansa olivat välittömästi upottaneet kolme raskasta Northerialaista alusta vain muutamalla täsmälaukauksella. Pari Northerian alusta oli myös jo kääntynyt liekehtivinä kuolemanpäteinä karkuun koko taistelusta. Lucius sensijaan ei ollut menettänyt vielä yhtäkään alustaan. Northerian armada oli ensisilmäyksellä näyttänyt jättimäiseltä, kenties jopa voittamattomalta, mutta Lucius oli huomannut, että Northerialaisilla oli riippakivinä huomattavasti enemmän tavallisista kauppalaivoista sota-aluksiksi kömpelösti muunneltuja laivoja, joita ohjastivat usein kokemattomat maalaismiehet ja talonpojat. Ilmeisesti vihollisvaltiokaan ei ollut arvannut, että hän purjehtisi laivastollaan heitä vastaan, vaan oli ottanut mukaansa kaikki miehet, mitä oli roska-valtiostaan löytänyt. Kömpelöitä kauppalaivoja oli helppo pelotella ja härnätä niin, että ne poukkoilivat lopulta ympäriinsä Northerian muodostelman seassa, sekoittaen myös sota-aluksien pasmat. Toisiinsa törmäilevät Northerialaisalukset olivat näin helppoja maaleja hänen pienille, mutta ketterille sotafregateilleen. Pitkät rivistöt laivoja olivat jo todella syvällä toistensa muodostelmien sisällä ja lähes jokainen alus molemmilta puolilta oli saanut jo taistelusketun. Molemmilta sivustoilta kantautuva tykkien jyly repi ilmaa ja särki korvia, kun Lucius etsi katseellaan Northerian lippulaivaa. Hänen olisi pakko johdattaa omakin aluksensa pian mukaan taistellun, sillä melkein kaikki sitä suojelevat alukset olivat jo taistelun tuoksinassa. Osa laivoista oli jo juuttunut kiinni vihollisaluksiin ja entrauksia tapahtui puolin ja toisin. Sotaisat karjaisut sekoittuivat tuskanhuutoihin sekä metallin kilinään, mihistöjen ottaessa mittaa toisistaan palavien laivojensa kansilla. Vihdoin Lucius löysi etsimänsä. Suuri kolmimastoinen fregatti kantoi vihreää kruunupäistä käärmettä esittävää lippua. Hän iskisi tuon vihollisen, uutta nuorta kuningasta kantavan aluksen ikuisen hautaansa merenpohjaan. Hän ainakin oletti juuri tuon aluksen kantavan Northerian kuningasta, elleivät Northerialaiset likaiset rotat olleet jo luopuneet kunniastaankin. ”Tuolla poikani on meidän kohteemme, annamme vihollisellemme viimeisen kuoloniskun upottamalla heidän lippulaivansa armottomalla ja nopealla hyökkäyksellä.” Lucius hihkui Odicanille osoittaen sormellaan vihreälippuista vihollisalusta. ”Ajamme poikittain sen eteen, laukaisemme tykkimme kerran ja entraamme välittömästi, tappaen jok’ikisen elävän olennon sen kannella, jonka jälkeen annamme sen upota ikuisen hautaansa.” ”Oletko varma, että se on heidän johtoaluksensa isä?” Pyöreäposkinen Odican kysyi. ”Tottakai olen, ne suuruudenhullut pölvästit ovat aina liikuttaneet tärkeimpiä henkilöitä koreimmilla mahdollisilla aluksilla. Miksi noin hapannaama poikani? Pian pääsemme verenmakuun ja sinusta on tuleva Siinainmaiden uusi herra!” Lucius meuhkasi. ”Totta, olet oikeassa isä.” Odican vastasi nopeasti, vilkuillen kauas länteen päin. Missä haltioiden laivat oikein viipyivät? Odican katsahti

taakseen, missä kardinaali Vidaar istui kaikessa rauhassa komentosillan perällä. Kardinaali oli silminnähden maistissa ja nosti etusormen suunsa eteen, huomattessaan, että Odican katsoi häntä. Lucius ei huomannut tätä, niin tiiviisti hän tuijotti taistelun keskellä seisovaa vihreälippuista alusta. Lucius vilkuili ympärilleen, hän oli selvästi niskan päällä ja vastustajan laivasto oli huvennut jo pienemmäksi kuin hänen. Hänen upotettuaan Northerian lippulaiva, lähimmät vihollisalukset pötkisivät pakoon ja paniikki leviäisi koko vihollisen keskuuteen. Lucius antoi käskyn. Southerian laivaston ylpeys, kolmimastoinen fregatti Pontus kääntyi naristen kohti kohdettaan. Aallokko oli kova, mutta itse ruoria pitelevä Lucius sai pidettyä laivan kurssissa. Yksittäisiä kanuunankuulia ja puunpirstaleita lenteli kohti ja ohi, Pontuksen työntyessä syvemmälle taisteluun. Pontuksen kaksi suurta saattoalusta huomasivat tämän ja nilkuttivat omista ruhjeistaan huolimatta turvaamaan kuninkaan hyökkäyksen sivustoja. Tuuli hulmusi vasten Luciuksen kasvoja ja ruuti kärysi ilmassa hänen kiitäessä kohti saaliistaan silmät viiruina. "Tuntemattomia aluksia paapuurissa!" Kuului äkkiä märssykorista. Lucius käännähti hurjana. Saattoiko tämä olla jokin vihollisen juoni? Olivatko he piirtäneet heidät, saattoiko Northerian armada olla vieläkin suurempi? "Pitäkää kurssi!" Lucius huudahti laivan kapteenille ja viittoi tämän ruoriin, sitten hän harppoi komentosillan paapuurin puoleiselle laidalle, jossa Odican jo tähyesti taistelun usvan läpi kaukaista horisonttia. Lucius kaivoi nopeasti esiin oman kaukoputkensa ja tähyisi hänkin taistelun uusia tulokkaita. Aluksia ei ollut montaa, ehkä joitakin kymmeniä, mutta veri kuohahti kovaa Luciuksen suonissa, hänen erottaessa lippujen käpykuviot. Haltioita. "Kiroitut haltiat!" Lucius huusi otsa rypyssä. "Ne ovat pettäneet meidät Odican. Kuinka he saattoivat! Miten tämä on mahdollista, hehän vannovat sinulle uskollisuuttaan meille?" Lucius vielä kysyi sylki roiskuen vieressään tähyistävältä pojaltaan. "En tiedä isä," Odican sopersi ja vilkaisi jälleen kardinaaliin päin. Tämä nyökkäsi merkitsevästi. Lucius näki tämän ja kääntyi hänkin kohti kardinaalia. Epäusko levisi kuninkaan kasvoille hänen katsoessaan vuoroin poikaansa sekä vanhinta ystäväänsä ja vuoroin tähyistäessään taistelun sivustaa kohti lipuvaa haltialaivastoa. Odican näytti kalpealta. "Tämä ei voi olla todellista." Lucius kuiskasi hampaidensa välistä. "Älkää sanoko, että se on." "Mitä oikein odotat Odican? Toteuta suunnitelma!" Heidän luokseen rientänyt kardinaali huudahti viiniltä löyhkäävällä hengityksellään. Odicanin rintaa poltti, silmä janosi verta, mutta Odicania jännitti. Sormet puristuivat tikarin kahvaan rintapanssarin alla. "Sinun olisi pitänyt luottaa silmään isä." Odican sopersi hiljaa, tuijottaen isänsä epätoivoisiin silmiin. Silmiin, jotka muutoin olivat niin päättäväiset ja tahtoa täynnä. Lucius repäisi tikarinsa esiin laajassa kaaressa, viiltäen poikaansa kasvoihin. Odican lennähti selälleen, veri roiskusi tuoreesta haavasta hänen silmilleen peittäen näkökentän. Lucius syöksyi Odicanin rinnan päälle huutaen; "Kiroan sinut, joka minulta veit poikani!" Lucius kohotti verisen tikarinsa antaakseen viimeisen iskun allaan sätkivälle pojalleen. Kardinaali oli kuitenkin nopeampi. Koristeellisen veitsen terä upposi syvälle kuninkaan kaulaan ja voimat karkasivat tämän ruumiista. Tikari kolahti komentosillalle ja Lucius romahti elottomasti tuijottaen, sokkona rimpuilevan Odicanin päälle. "Kauhistus! Mitä on oikein tapahtunut herra kardinaali?" Eräs paikalle juossut luutnantti kysyi järkyttyneenä. "Kuningas on kaatunut taistelussa. Te tottelette nyt prinssi Odicania." Kardinaali Vidaar vastasi kylmästi, pyyhkien veitsensä terää viittansa reunukseen. Luutnantti tuijotti verilammikossa retkottavan kuninkaan selkää ja tämän alla sätkivää prinssiä järkyttyneenä. Komentokannella olevat muutamat muut upseerit eivät olleet tehneet koko selkkauksen aikana elettäkään, eivätkä tehneet vieläkään, vaan seurasivat tapahtumia silmät pyöreinä sivusta. Vidaar potkaisi Luciuksen ruumiin syrjemmälle. Ruumis kierähti selälleen Odicanin viereen. Verisen Luciuksen lasittunut katse tuijotti suoraan henkeään haukkovan luutnantin silmiin. "Mitä te olette tehneet?"

Luutnantti kuiskasi änkyttäen. "Kääntäkää kurssi, kääntäkää kurssi. Meidän on peräännyttävä." Maassa makaava Odican korisi pyyhkien kädellään vimmatusti verta pulppuvia kasvojaan, mutta luutnantti vain jähmettyi sanattomana paikoilleen, pälyillen laivaa ohjastavan kapteenin suuntaan. "Totelkaa." Punakasvoinen ja viinistä huojuva Kardinaali tuhisi veitsi jälleen ojossa. Luutnantti veti keuhkonsa täyteen ilmaa ja oli huutamaisillaan ilmeisesti hälytyksen, mutta kardinaali oli jälleen nopeampi. Veitsi viuhahti ja luutnantti oli maassa, ruumis romahti velttona kuninkaansa viereen. Odican kompuroi jaloilleen. Hän hoippui puolisokkona ja huojuvin askelin alusta ohjastavan kapteenin luokse, painaen samalla toisella kädellä kasvoillaan ammottavaa avohaavaa. Odicania pyörrytti raskaasti. "Kääntäkää kurssi, me vetäydymme taistelusta." Odican huohotti. "Emme kai me muutamaa haltiaa pelkää, arvon prinssi. Taistelu on vielä voitettavissa." Karskin näköinen kapteeni vastasi vilkaisemattakaan kasvojaan puristavaa Odicania. Odican nosti oman tikarinsa miehen kaulalle, mutta tämä huitaisi voimattoman käden pitelemän aseensa rivakalla iskulla sivuun. Tikari kolahti laivan kannelle. "Isänne oli suuri mies, kunniakas ja mahtava. Olemme taistelleet monta taistelua rinnakkain. Minä en ota käskyjä maanpettureilta, sillä niin ikään minäkin olen kunnian mies." "Tapa hänet senkin typerys!" Kardinaali huusi Odicanille harppoen verinen veitsi ojossa kohti kapteenia. Kapteeni oli kuitenkin kokenut sotilas ja voimakas mies, hän irroitti otteensa ruorista ja alus keinahti voimakkaasti. Odican horjahti ja kapteeni tarttui häntä rinnoista, tempaisten verta pärskivän prinssin kaaressa murhanhimoisen kardinaalin syliin. Kaksikko kaatui päistikkää maahan. "Nyt on myöhäistä kääntyä, olemme liian lähellä ja vihollisuus on jo nähnyt meidät! Me taistelemme ja pelkurit sekä maanpetturit tulevat saamaan ansionsa mukaan!" Kapteeni nauroi kädet levällään mielipuolisesti. Eräs upseeri ryntäsi tarttumaan kapteenin takana vapaasti pyöriivään ruoriin ja laiva keinahti jälleen. Lähes tajuton Odican kellahti Kardinaalin päältä. "Sinä munaton imbesilli, olet pilannut kaiken!" Kardinaali sihahti Odicanille kontaten kompastellen jaloilleen. Sen sanottuaan hän juoksi viitta hulmuten alas kannelta. Kukaan kannen upseereista ei joko uskaltanut tai viitsinyt vaivautua lähtemään hänen peräänsä. Odican näki veren sumentamalla katseellaan, kuinka sotilaita syrjään tuuppiva kardinaali suuntasi askeleensa kohti laivan keskiosan luukkua, mistä johtivat portaat alas miehistön makuutiloihin sekä vankityrmään. Laivan kapteeni kumartui Odicanin ylle ja tarttui häntä niskavilloista, pakottaen katsomaan tätä suoraan silmiin. "Nimeni on Edward, Edward Lojaali. Kerro se herrallesi, kun näet hänet tuonpuoleisessa." Kapteeni kuiskasi ja repäisi Odicanin päätä niin, että hän näki kuinka vain joidenkin satojen jalkojen päässä oleva Northerian valtava lippulaiva käänsi kylkensä kohti Pontusta, paljastaen kolme mustaa kanuunarivistöään. Tykkien suuliekit leimahtivat ja repivä ääni jylisi Odicanin korvissa, kapteenin viiltäessä Odicanin kurkun auki hänen omalla tikarillaan.